

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata vt
Sacramento, & vt sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-vnctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

De ministro requisito ad validam ordinationem. 14

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

PUNCTUM XIV.

De ministro requisito ad validam Ordinationem.

1. Minister ordinarius solus est Episcopus, tametsi excommunicatus sit.
2. Quod intelligendum est de Ordinibus maioribus, & minoribus.
3. Ex commissione Pontificis simplex Sacerdos conferre Ordines minores potest.
4. Qui Abbates, & quibus possint minores Ordines conferre.
5. An possint Novitii? Affirmant aliqui.
6. Rectius alij negant.
7. Possit Pontificem facultatem dare simplici Sacerdoti Ordines sacros conferendi, affirmant plures.
8. In contrarium est communis sententia.
9. Ordinatio Presbyteri nemini alteri ab Episcopo committi potest.
10. Ordinationem subdiaconatus, & diaconatus probabile est committi à Pontifice posse Sacerdoti, non Episcopo.
11. Consecrationem Episcopi non esse simpliciter necessarium fieri à tribus Episcopis, affirmant gravissimi Doctores.
12. Necessario est ab Episcopo faciendum.
13. Probabilius à tribus Episcopis.
14. Est satis rationibus n. 11. ad ductis.
15. Ministro delegato, si deficiat delegatio, nulla est Ordinatio.

DE fide est, Ministrum ordinarium validæ ordinationis esse solum Episcopum consecratum, ut definit Eugen. IV. in Concil. Florent. post. sess. ult. §. sextum Sacramentum. Trident. sess. 23. cap. 4. & can. 7. & multis comprobatur. Bellarmin. 1. lib. 1. de Clericis. c. 3. Hanc tamen potestatem obtinet Episcopus, etiam si per saltum ad episcopatum promotus sit, nullo alio Ordine recepto, præter presbyteratus, & episcopatus consecrationem: quia ex vi consecrationis episcopalis, quæque à presbyteratu pendet necessario, & non ab aliis Ordinibus potestatem accipit, omnes Ordines ministrandi, ut notatur Henriquez lib. 10. de Ordine: cap. 10. n. 3. Valq. disp. 243. cap. 2. n. 3. Laym. lib. 5. sum. tract. 9. c. 5. n. 1. 3.

Neque hac potestate priuatur Episcopus ob excommunicationem, suspensionem, aut degradationem, quippe est potestas ex institutione Christi per consecrationem collata, ac proinde à solo Christo, & non ab Ecclesia tolli potest, ut multis comprobant Gregor. de Valent. 1. 4. disp. 9. quest. 3. p. 2. Henric. lib. 10. cap. 21. Valq. de Ordine, disp. 243. cap. 1. & 2. Barbosa alleg. 3. de potest. Episc. numer. 3. & colligitur ex cap. Sacramentum 19. dist. & cap. Quomodo de consecratione, dist. 4. Et licet in cap. 17. Ecclesia, alique Canonibus 1. quæst. 1. & 9. quest. 1. afferatur, ordinationem factam ab hæretico, seu excommunicato, non esse ratam, & legitimam reputandam, intelligi debet quoad illius executionem, & vltimusque quoad substantiam Ordinis, & characteris. Quippe suscipiens Ordinem ab Episcopo deposito, vel excommunicato vitando, verum Ordinem suscipit: at ab illius executione suspenditur, iuxta textum in cap. 1. & 2. de Schismate, & ordinando ab eo, & tradit Couarr. in cap. Alma 1. p. §. 6. n. 6. Nauarr. cap. 27. n. 241.

Prædicta procedunt, non solum de Ordinibus maioribus, sed etiam de minoribus. Tum, quia secundum probabilior sententiam omnes, tam maiores, quam minores, Sacramenta sunt à Christo instituta, ac proinde potestas illos Ordines conferendi à solo Christo pendet. Admissio autem, quod Ordines minores sacramenta non sint, sed sacramentalia ab Ecclesia instituta, quæ, licet potuerit potestate illos conferendi priuare Episcopum excommunicatum, suspensionem, vel degradatum: noluit tamen partim, ne exponeretur periculo irritandi Ordines, qui vera sacramenta essent; partim, ut institutionem Christi imitaretur, qui Ordinem à se institutum indelebilem esse voluit.

Ex commissione autem Summi Pontificis certum est, simplici Sacerdoti concedi posse facultatem, primam tonsuram, & Ordines minores conferendi. Nam Presbyteris Cardinalibus Romanæ Ecclesiæ hæc potestas concessa est ex recepta consuetudine, non in quocunque, sed in suis familiaribus, ut advertit Ioan. Andreas in c. 1. de supplend. negligent. Prælat. n. 14. Martin. Laud. tract. de Cardinalibus. q. 20. Major. de irregularitat. cap. 8. Bonac. disp. 8. de Sacram. q. unica. p. 4. n. 3. Barbosa allegat. 3. n. 15. Deinde Abbatibus, alique iurisdictionem quasi episcopalem habentibus concessa est in iure potestas prædictam tonsuram, & Ordines minores

conferendi, ut traditur can. 1. & 2. dist. 21. & can. Quoniam 69. dist. & cap. Cum contingat. de sacre & qualis. & cap. Abbates de privilegiis, in 6. cap. 1. de supplend. neglig. Prælat. & aliis, & ibi Glossa, & Doctores.

Sed non quicunque Abbates hac potestate gaudent, iure communi spectato, sed illi tantum, qui Sacerdotes sunt, & baculo, & mitra vtuntur, quique ab Episcopo benedicti fuerint, ut constat ex cap. Cum contingat. de sacre & qualis. Si tamen Episcopus tertio requisitus benedictionem impertiri absque causa renuerit; eo casu electus Episcopus, etsi non benedictus tonsuram, ordinisque minores conferre poterit ex concessione iuris supplentis Episcopi negligentiam, cap. 1. de supplenda negligent. Prælat. & notavit Glossa in dicto cap. Cum contingat. verbo, Abbati. Nauarr. cap. 27. n. 264. Layman. tract. 9. de Ordine, cap. 9. num. 2. Barbof. de potest. Episc. alleg. 3. numer. 6.

Verum, Trident. sess. 23. cap. 10. de reformat. hanc restrinxit potestatem, ne, inquam, Abbates, & alij exempti, existentes intra fines alicuius diocesis, & idem est, etiam si extra existent, quibusque aliis à iure comperbar ordines minores conferre, ne inquam, primam tonsuram, ordinisque minores conferant aliis, quam Regularibus sibi subditis.

Qua Constitutione extante, necessario videtur dicendum, non posse prædictum Abbatem tonsuram, ordinisque minores concedere vlli seculari, tametsi dimissorias à suo Episcopo habeat: sicut in Rota, & à sacra Congregatione decisum esse testatur Seraphin. decis. 985. part. Mirand. in Man. Prælat. 1. 1. q. 38. art. 9. Barbofa allegat. 13. n. 11. tametsi contrarium sentiat. Laym. dicto c. 9. n. 2. Regularibus verò, qui aliis sibi subditi non sunt, si dimissorias speciales à suo Superiore habeant posse dictum Abbatem Ordines conferre, referunt decisum esse à sacra Congregatione Barbofa supra, & in remissionib. Concil. sess. 23. c. 20. Prædictæ tamen declarationi non acquiescunt Barbofa, & Miranda supra, & merito quia esto ordinandus regularis sit; non est tamen subditus Abbatis conferentis ordines, quod Tridentinum requisivit.

An autem Regularibus Novitiis subditis possit ordines conferre? Affirmare videtur Layman. l. 5. sum. tract. 9. c. 9. n. 2. cò quòd iure antiquo in c. Abbates de privilegiis in 6. prædictis Abbatibus concessa fuerit hæc facultas, ibi: Nec eis licitum sit aliis quam Monasteriorum suorum Conuersis, & quibus illa conuolauerint, scilicet, ut ibi conuertantur, & fiant Monachi (ut inquit Glossa,) in quos ecclesiasticam, & quasi episcopalem iurisdictionem obtinent, primam clericalem conferre tonsuram, Quæ tamen facultas per Tridentinum non videtur restricta, cum solum restrinxerit facultatem ordinandi sæculares, & regulares non subditos: at Novitii sub nomine regulari præcipue in decreto fauorabili veniunt, & aliunde subduntur ordinandi. Ergo.

Ceterum verius censo, nequaquam posse prædictos Abbates Novitiis regularibus Ordines conferre: quia Novitius, esto, Regularis censendus sit, ut privilegii Regularium gaudeat; non tamen Abbatibus subicitur pleno iure; sed solum quatenus ad probationem Religionis fuerit necessarium, ut bene notavit Sanch. lib. 6. sum. cap. 10. in fine. Ad probationem autem Religionis necessaria non est subditio pro Ordinibus suscipiendis, ut de se constat: ergo Regularis Novitius quoad Ordinum susceptionem Abbatibus subditi non est. At Trident. solum concedit Abbatibus, ut Regularibus sibi subditis Ordines conferant. Non igitur possunt Novitiis conferre. Atque ita tradunt ex quadam Constitutione Pij V. Nauarr. cap. 27. numer. 158. Rodrig. 1. 3. qq. regular. quest. 23. art. 2. in fin. Mirand. Man. Prælat. 1. 1. q. 38. art. 9. concl. 2. in fine Henric. lib. 10. cap. 23. n. 3. in comment. litt. G. Lapsus in c. Cum nullus n. 3. de temporib. ordinat. in 6. & ibi Ancharan. n. 3. Francus n. 5. Barbofa de pot. Episc. alleg. 3. n. 8. & colligitur ex Sanch. supra, d. c. 10. in fine, & lib. 4. cap. 39. n. 21.

Controversia autem est, an possit Pontifex potestatem conferendi sacros Ordines aliis, quam Episcopo delegare? Affirmant id fieri posse Abbas in cap. Quanto num. 9. de consuetud. Glossa in cap. Manus de consecrat. dist. 5. & in cap. Peruenit. 95. dist. Angel. in sum. verbo, Ordo, 2. numer. 2. inclinatur Valquez disp. 243. cap. 4. & 5. Mouentur primò, Conc. Florent. expressè dixit, Ministrum ordinarium sacramenti Ordinis esse episcopum: tacite ergo insinuat, Ministrum extraordinarium, & ex delegatione alium esse posse.

Ob hanc enim causam loquentes de sacramento Confirmationis diximus, simplici Sacerdoti committi posse: quia Florent. dixerat, Ministrum ordinarium Confirmationis esse Episcopum. Cum ergo idem dixerit de sacramento Ordinis; eadem ratione concedi simplici sacerdoti debet secundò, usu & consuetudine constat, aliquorum Ordinum collationem Sacerdoti, non Episcopo concedi: ergo omnium concedi poterit: siquidem in Scriptura, & Conciliis nullum est fundamentum, ex quo colligatur, aliquos Ordines

committi posse, & non omnes. Tertio, ex Concilio Antiocheno cap. 10. liquet, Coepiscopos, qui non Episcopi, sed Episcoporum adiutores erant, teste Damaso *epist. 4. ordinasse non solum Diaconum, sed & Presbyterum, ibi: Nec Diaconum, nec Presbyterum audeat (scilicet Coepiscopus) ordinare, prater conscientiam* (hoc est, consentium) Episcopi, cui ipse cum possessione subiectus est. Ergo ex consentu Episcopi Diaconum, & Presbyterum poterit ordinare. Neque id intelligendum est, quasi ipse Episcopus facultatem concesserit. Non enim ipse facultatem concedere potest Sacerdoti, non Episcopo, Ordines ministrandi; sed facultate à iure, seu à Pontifice concessa permittit Coepiscopo uti: quia sub ea conditione concessa illi est, ut Episcopus proprius consentiat.

8. In contrarium est communis sententia nemini alteri ab Episcopo posse Pontificem dare facultatem Ordines sacros conferendi. Sic D. Thom. in 4. *distinct. 25. quest. 1. art. 1.* Paludan. *ibi, quest. 1. art. 2.* Couarruu. *lib. 1. var. cap. 10. n. 10.* & alij plures apud Vasquez *disput. 243. cap. 3.* Barbosa *de potest. Episc. allegat. 3. numer. 4.* Bonac. *disp. 8. de Sacram. quest. unica, p. 4. numer. 5.* Bellarm. *de Sacram. Ordin. cap. 7. ad finem.* Hentiq. *lib. 10. cap. 13.* Laymann. *tract. 9. cap. 9. numer. 2.* Præcipuum fundamentum est: quia si Ecclesia posset hanc facultatem simpliciter Sacerdoti conferre, aliquando eam contulisset, cum satis necessaria esset, præcipue in remotis regionibus, ubi Episcoporum erat penuria. At nemini, qui Episcopus non fuerit, creditur Ecclesia hanc contulisse potestatem. Nam esto, aliqui Doctores referant, Cisterciensibus præcipue ab Innocent. VII. concessam esse, alij graues Doctores, ut Coninch. *disp. 20. dub. 9. numer. 90.* Layman. *tract. 9. cap. 9. numer. 4.* Barbosa *allegat. 3. numer. 4.* dubitant, & merito: quia si hæc facultas concessa esset, illius mentionem Trident. faceret, expressèque eam reuocaret, cum tamen nullibi appareat reuocata. Nam in illo decreto *cap. 10. sess. 23. de reformat.* ubi de potestate, quam habent Abbates Ordines conferendi est sermo, in quo supponitur, Abbatibus, aliisque exemptis solum competere facultatem Ordines minores conferendi, hæc potestas restringitur, ne ad alios, quam ad Regulares sibi subditos, extendatur. Si autem Abbates Cistercienses facultatem haberent Ordines maiores conferendi, Concilium non ignoraret, illiusque usum restringeret.

9. In hac controuersia existimo pro certo habendum esse nemini alteri, quam Episcopo, committi posse facultatem ordinandi Presbyterum. Tenent omnes DD. Abbate, Glos. & Angel. exceptis. Ratio præcipua: quia nunquam hæc potestas alteri, quam Episcopo concessa est: quod est iudicium, concedi non posse. Deinde non decebat, eam alteri, quam Episcopo concedere: quippe potestas consecrandi Corpus Christi, & reconciliandi homines cum Deo, est omnium supernaturalium perfectissima. Decebat ergo pro illa conferenda, iure, & institutione diuina Ministrum consecratum esse; neque alteri, quam consecrato committi. Neque adducta pro sententia Abbatis virgent. Ad primum respondeo, ad summum probare, aliquam ordinationem, quæ Sacramentum sit, Sacerdoti, non Episcopo committi posse; sed non omnem ordinationem. Ad secundum, est ex Scriptura, & Conciliis non colligatur, vnam potius, quam aliam ordinationem non Episcopo committi posse, satis id colligitur ex praxi, & vtu Ecclesie. Ad tertium respondeo cum Bellarm. Coninch. Layman. Bonac. & aliis Doctoribus relatis, Coepiscopos illos, quorum sit mentio in Concilio Antiocheno, esse veros Episcopos, tamen contra Canones consecratos: etenim ibi dicitur consecratos fuisse per manus Episcoporum, qui est modus verum Episcopum consecrandi: sed, quia consecrati erant, ut illis præfererentur, quod non decebat; ea de causa eorum consecrationem Damasus *illa epist. 4.* reprehendit.

10. Subdiaconatus verò, & diaconatus collationem satis probabile est, committi posse Sacerdoti, non Episcopo. Etenim graues Doctores, Maior in 4. *distinct. 7. quest. unica. §. 2.* Victor. in *sum. numer. 237.* Viuald. in *Candel. aureo, 1. p. tit. de Sacram. Ordinis. numer. 17.* in *fine.* Vasquez *disput. 243. cap. 4.* & alij testantur, Abbatibus Cisterciensibus hanc à Pontifice concessam esse potestatem, referuntque, non leuia huius concessionis, & vti testimonio. Quòd si Pontifex eam facultatem præstare non posset, grauiter erraret eam concedens, quòd non est credendum, Christum in suo Vicario permissurum, ut bene notauit Rodrig. tom. 1. *qq. regular. quest. 18. art. 3.* & Victoria *numer. 235.* Deinde probari potest, Concilium Florentinum dixit, Ministrum ordinarium Sacramenti Ordinis Episcopum esse: ergo extraordinarius erit Sacerdos, aliis superfluo verbum illud ordinarium, si nullus alius, præter Episcopum, illius Minister

esse posset. Neque huic decisioni sit satis ex eo, quod sacerdoti, non Episcopo, delegetur potestas. Ordines minores conferendi: quia Ordines minores, imò & subdiaconatus ex probabili sententia non sunt Sacramenta, sed sacramentalia ab Ecclesia instituta. At Concilium non dixit, ordinarium Ministrum Ordinis; sed Sacramenti Ordinis esse Episcopum. Ergo indicauit extraordinarium Ministrum Ordinis, qui verè, & absque opinione Sacramentum sit, esse alium ab Episcopo. Cum ergo solum presbyteratus, & diaconatus Ordines sint Sacramenta certò, & absque vlla opinione, saltem de diaconatu decisio intelligenda est. Et de potestate conferendi subdiaconatum, est apertum testimonium in Concilio Meldensi sub Carolo Iuniore *can. 2. & 47. & in epist. 1. cap. 8.* Gelasio Pontificis, ubi loquens de Presbyteris inquit: *Nec sibi meminerunt, vlla ratione concedi Summo Pontifici Subdiaconum, aut Acolythum ius habere ordinandi.*

Sed, quidquid sit de hac potestate, an Cisterciensibus concessa sit: illud est certum, ea modò vti non posse, ut bene notant Nauar. *lib. 3. consil. 14.* de Regularibus *edit. 2.* Vasquez *disput. 243. cap. 4. numer. 24.* Layman. *tract. 9. cap. 7. numer. 4.* Censetur namque vtu, & consuetudine abrogata: idque indicauit Tridentinum, nullam illius potestatis mentionem faciens, & solum permittens prædictis Abbatibus, aliis potestatem habentibus, tonsuram, & Ordines minores conferre, non omnibus: sed solum Regularibus sibi subditis.

11. Superest dicendum de consecratione Episcopi, quia sit eius Minister. Qua in re Bellarminus *lib. 4. de noui Ecclesie, cap. 8. ante med.* & Gab. Vasquez *de Ordine, disput. 243. cap. 6. numer. 63.* censent, ordinarium Ministrum esse tres ad minus Episcopos; sed ex delegatione Pontificis, citisque absoluta commissione duos, vel etiam vnum esse posse. Priorem partem probant: quia ab ipsomet Ecclesie exordio tres ad minus Episcopi adhibiti fuerunt in consecratione episcopali, vt manifestè colligitur ex Paulo 1. *ad Timoth. 4. & 2. ad Timoth. 3.* & ibi eius Expositoribus. Quod ex necessitate ob diuinam Christi institutionem factam esse testatur Anacletus *epist. 2. decretali. cap. 2.* ubi describens modum, qualiter Episcopus consecrandus esset, inquit, se id tradere, prout Dominus tribuit, & vt à Petro est institutus, & statim subiungit: *Hierosolymitanus primus Archiepiscopus Beatus Iacobus, qui Iustus dicebatur, & secundum carnem Domini nuncupatus est frater, à Petro, Iacobo, & Ioanne Apostolis est ordinatus, successoresque videlicet, Antiochus formam eorum, vt non minus quam à tribus Episcopis, reliquisque omnibus assensum præbentibus vllatenus Episcopus ordinatur.* Expendeda enim sunt illa verba, prout Dominus tribuit, quæ Christi institutionem indicant, vt aperte explicuit Anicetus *epist. unica ad Gallia Episcopos, cap. 1. in princ.* referens prædictum Anacleti testimonium. Si autem, inquit, non minus quam à tribus Apostolis tantus vir fuit ordinatus Episcopus, patet profectò eos formam, statuentem Domino, tradidisse, non minus quam à tribus Episcopis Episcopum ordinari debere. Idipsum pluribus Canonibus confirmatum est, qui in Decreto referuntur, specialiter cap. *Placet omnium. 65. cap. Coepiscopi. 63. distinct. cap. Episcopi. 80. distinct. cap. Episcopus ab omnibus. 94. distinct. & aliis.* Accedit illud testimonium Damasi *epist. 4. cap. 8.* probans, Coepiscopos, qui ab vno tantum Episcopo consecrati erant, non esse veros Episcopos: sicut Ioannes III. in *epistola ad Episcopos Germanie, & Gallie,* quæque refertur 2. tom. Concil. ibi: *Omnia quoque maxima Concilia affirmant, eum non esse Episcopum, qui minus quam à tribus Episcopis, auctoritate etiam Metropolitanani fuerit factus.* Vnde Concilium Aquilgranense talem ordinationem irritam esse dixit. Secundam partem, scilicet, ex commissione Pontificis vnicum tantum Episcopum esse sufficientem Ministrum pro episcopali consecratione, probant primò ex Can. 1. Apostolorum, & ex Clemente Romano *lib. 3. Constitut. cap. 20.* ubi asseritur, consecrationem Episcopi à duobus, vel tribus Episcopis fieri posse. Si ergo à paucioribus, quam tribus fieri potest, ergo etiam ab vno: quippe omnia testimonium prædicta trium assentiant exigebant. Si igitur hæc necessaria non sit, neque etiam erit. Quocirca Clemens lib. 8. *Constit. cap. 27. alia 33.* inquit: *Quòd si necessitas coegerit ab vno ordinari (scilicet, Episcopum,) quòd propter persecutionem, aut aliam causam plures adesse non possunt, asseratur Decretum commissionis plurium Episcoporum.* Secundò, ex Conc. Atrac. *can. 21.* ubi statuitur, eum, qui per vim est consecratus Episcopus à duobus, in locum vnus ordinantis substituat, & alius in locum alterius ordinetur. Cùm igitur non dixerit Concilium de illo ordinato à duobus, vt iterum ordinetur, sed substituitur: de alio verò in locum alterius subrogando dixerit, ordinetur: aptè indicat, ordinatum à duobus verum Episcopum esse. Tertio, & præcipue firmant ex factis Gregorij

Gregorij Magni, qui proit referretur in responsionib. ad Augu-
stus Episcopum Anglie, cap. 8. & habetur 2. tom. Concilior. con-
cessit August. Episcopo, vt ipse solus Episcopos consecraret:
cum vero plures essent Episcopi, tres adhiberet, iuxta Ca-
nones receptos. Verosimile autem non est, tantum Pontifi-
cem in re tam graui erraturum.

11. In hac controuersia illud pro certo habendum est, ne-
mini alteri, quam Episcopo committi Episcopi consecra-
tionem posse: quia, cum consecratio Episcopi consecra-
tionem sit ad sacerdotium perficiendum, & complendum,
ob quam causam Episcopos est omnibus sacerdotibus su-
perior, & supremus Ecclesie ordo, nequit ab alio concedi,
quam ab eo qui in eo ordine fuerit constitutus. Nam, vt in-
quit Paul. ad Hebr. 7. minor maiori benedictionem imperti-
ri nequit: nemo enim dare potest alteri, quod in se nec
formaliter, nec virtualiter habet. Atque ita tradit Vasquez
disp. 2.43. cap. 4. num. 42. & cap. 6. in princ. aduersus Paludan.
in 4. distinct. 7. quae 4. ar. 1. in 2. opinione, asserentem,
esse sub dubio, posse simplici sacerdoti hanc potestatem
consecrandi Episcopum committi: & Aereol apud Capreol.
disp. 2. 5. quae 1. ar. 2. in 2. ar. som. 5. de omnibus sacramentis id
asserentem.

12. Secundo, verius existimo, consecrationem Episcopi
ita necessariò à Tribus Episcopis faciendam esse, vt nequeat
Pontifex in hac parte dispensare, & vni tantum consecratio-
nem committere, vt videntur docere Henriquez lib. 10. cap.
24. §. 1. Paul. Comit. in respons. moral. lib. 1. quae 48. num. 13.
Marc. Anton. Genuen. in praxi Curia archiepsc. Neapolit. c.
70. num. 26. Barbosa de potestate Episcop. allegat. 2. num. 45. Mo-
uor: quia Pontifex nequit dispensare in forma, vel mate-
ria sacramentorum: at consecrationis episcopalis materia
non est tantum vnus Episcopi manus impositio, sed plu-
rium, vt constat ex illo ad Timoth. L. Per impositionem ma-
nuum presbyterij. iuncta communi Doctorum explicatione.
Ob quam causam superius diximus, etsi forma huius sacra-
menti, quae ab vno Episcopo profertur, non satis ex se effe-
ctum illius exprimebat, ex impositione plurium Episcoporum
sufficiens exprellionem accipere. Deinde testimo-
nia Anacleti, Damasi, aliorumque Pontificum, non solum
probant, tres Episcopos esse Ministros ordinarios episcopa-
lis consecrationis, sed esse omnino necessarios, sicuti sacer-
dos est necessarius Minister consecrationis: alius si ex com-
missione vnus tantum esse possit, Pontifices decedentes, de-
bere necessariò tres Episcopos adesse, adderent tres Episco-
pos, vt ordinarium Ministrum, sicuti de Sacramento Confir-
mationis loquuntur.

13. Quae autem aduersus hanc doctrinam Vasquez in fa-
uorem suae sententiae adduxit, leuia sunt. Primum nam-
que, & secundum argumentum probarent, non solum Mi-
nistrum ex delegatione, sed ordinarium esse posse vnicum,
vel duos Episcopos. Quapropter ad primum dicendum est,
cuius Canon Apostol. & Clemens expostulant pro conse-
cratione Episcopi duos, vel tres, supponit, Metropolita-
num cum illis adesse debere, iuxta textum in cap. Archie-
piscopus de temporib. ordinat. Ad locum adductum ex lib.
8. respondeo, plura in illo libro contineri infirma aucto-
ritatis. Ad secundum, nego illum, qui à duobus Episco-
pis fuit per vim ordinatus, denuò ordinandum non esse:
neque obstat, vt Concilium nomine substitutionis: id
enim factum est: quia simul cum ordinatione iurisdictione ei
esse concedenda. Tertium, quod difficiliter est, probaret
optime intentum, nisi, vt bene aduertit Goninch. dispu-
tat. 20. d. 9. numer. 92. locus ille mendosus esset, vt colligitur,
tum ex pluribus, quae in illa responsione referuntur,
quaeque sensum imperfectum praestant: tum ex tenore, quo
refertur eadem responsio in Operibus D. Gregorij. in fin.
lib. 12. epistol. Registri: ibi enim dicitur: Et quidem etiam
in Angelorum Ecclesia: in qua adhuc solus tu Episcopum inue-
nitur, ordinare Episcopum non aliter, nisi cum Episcopis po-
tens. Nam, quando de Gallis Episcopi venimus, illi in ordinatio-
nem Episcopi testes tibi assistant. Non igitur colligi potest,
Gregorium dispensasse, vt Augustinus solus consecrationem
Episcoporum praestaret.

14. Ad extremum aduerte, quoties aliquis Minister est
delegatus ad ordines conferendos: si deficiat delegatio,
nulla erit ministratio: quia per ipsam delegationem acci-
pi potestatem, qua carebit delegatione deficiente. Vnde,
si vnus Episcopus alium, vellet in Episcopum consecrare,
saculo priuilegio sedis apostolicae, nihil efficeret, etiam
in opinione illorum, qui admittunt, posse ex Pontificis di-
spensatione, episcopalem consecrationem ab vno conce-
di: quia non ex consecratione, sed ex commissione habet
esse Ministrum. Item, si Abbas, vel alius Episcopo infe-
rior, ordines minores conferat, antequam benedictus sit,
vel in alienos subditos sine licentia proprii Episcopi, vel
extra suam diocesim, nulla erit ordinatio quippe limites
consecrationis excedit, à qua solum habet potestatem, vt
Paludan. in 4. distinct. 24. quae 3. ar. 1. in 3. reg. 3. nota-

uit Layman. tractat. 9. cap. 9. num. 7. Secus esset, si po-
testate concessa vltus tantum prohiberetur, vt solum pro-
hiberi videretur à Trident. sess. 23. cap. 10. cum Abbatibus,
aliisque exemptis non permittuntur ordines minores con-
cedi alteri, quam Regulari subdito: etenim Concilium
non tollit potestatem, sed vltum prohibet, vt indicat ver-
bum, Non liceat. quò vtitur. Quare, si de facto saeculari
laico subdito ordines conferantur ab iis Abbatibus, teneat
ordinatio: qua iure antiquo, cap. Quoniam. 69. distinct. 8.
cap. Cum contingat. de atate, & qual. ij. Abbates omnibus
sibi subditis ordines minores poterant conferre, qua pote-
state per Concilium priuati non sunt, etsi eius vltus fuerit
interdictus, vt notauit Layman. tractat. de Ordin. 9. cap. 9.
numer. 7. sicque decimus à sacra Congregatione refert Bar-
bola in remiss. Concil. sess. 23. cap. 10. ibi: Quidam laicis, an-
nu elapsis, primam tonsuram susceperit, & Ordines minores ab
Abbate Cassinensi, eius in temporalibus, & spiritualibus Su-
periore, credens illum habere potestatem. Sed, cum videatur
esse contra dispositionem Trident. sess. 23. cap. 10. dubiatum
est, an iste indigeat dispensatione, vel cupiens esse Clericus
iterum ordinari ad dictos ordines, tanquam nulliter ei colla-
tos. Congregatio Concilij sic respondit: Indigebit dispensa-
tione: sed non est necesse, quòd iterum ordinetur.

PUNCTVM XV.

Quis sit Minister Ordinationis licitæ, &
legitimæ.

1. Quae conditiones, tum ex parte ordinantis, tum ordinandæ
requiratur.
2. Qualiter origine subditus sit.
3. Qualiter domicilio.
4. Explicentur supradicta.
5. Qualiter beneficio.
6. Quid dicendum de familiari Episcopi.
7. Qualiter virtute licentia à tuo superiore concessa subiecti
possit Episcopo.
8. Qui dimissorias concedere possunt.
9. Ex parte loci requiratur, ut in eum ordinans iurisdictionem
habeat, vel ex se, vel ex delegatione.
10. Quid dicendum de conferente ordinis ex licentia ordina-
rii, & non ex licentia Episcopi, intra cuius diocesim lo-
cus exemptus constitutus est.

1. **V**T licita sit ordinatio, variae conditiones requirun-
tur, tum ex parte ordinantis, tum ex parte ordina-
ti, tum ex parte loci, in quo ordinatio celebranda est. Ex
parte ordinantis ex conditiones adesse debent, quae ad liciti-
tam cuiusque sacramenti administrationem exiguntur, scilicet,
ne sit aliqua censura irretitus, néve aliquo peccato mor-
tali affectus. Ex parte vero ordinati requiritur est, vt sub-
ditus ordinantis sit. Quod dupliciter contingit; primo, per
se, secundò, per dimissorias à suo superiore acceptas. Rur-
sus, subditus ordinantis per se tripliciter esse potes, origi-
ne, domicilio, & beneficio, vt tradunt omnes Doctores,
cap. Cum nullus de temporib. ordinat. in 6. Quancunque enim
ex his subiectiorem obtineas, ordinari ab eo Episcopo po-
teris.

2. Origine, subditus eris Episcopo loci, in quo per se
natus fuisti, vt colligitur ex leg. Qui ex vico. ff. ad municipi-
pal. leg. 4. Cod. de incolis, lib. 10. & tradit Riccius resolut. 257.
Notanter dixi, per se: nam ex nativitate per transuentem
subiectionem ad ordines non acquisisti, vt docent Nauarr.
conf. 31. de temporib. ordinat. Henriquez lib. 10. cap. 21. num. 1.
Barbola allegat. 4. num. 19. Non enim ceteris originarius,
seu oriundus ex illo loco, vbi mater ad breue tempus com-
morabatur, alibi domicilium habens, vt probat textus in leg.
Cives. Cod. de incolis, lib. 10. & docet Abbas in cap. Rodolphus.
num. 9. de rescript. & ibi Felin. num. 13. Ceuallos commun.
contra communes, quae 48. num. 17. Gutierrez. conf. 7. num. 7.
Layman. & Barbola supra. Deinde ex origine patris subie-
ctionem ad ordines obtines ita vt ab Episcopo loci, in quo
tuus pater natus est, poteris ordines, seu dimissorias suscipere,
sicuti tradunt Riccius dicta resolut. 257. n. 4. Nauarr. conf.
19. incipiente, Si filius familiars. de temporib. ordinat. Gutierrez. de
matr. cap. 63. n. 29. Barbola alleg. 4. n. 4. & colligitur mani-
feste ex leg. Assumptio. §. 1. ff. ad municipi. & leg. Si vt propa-
nia. Cod. de incolis, lib. 10.

Dixi, patris: nam patris origo non spectatur, ex textu
in leg. 3. Cod. de municipi. lib. 10. tradit Ri-
chard. de nobilit. communicata, num. 9. & seqq. Excipe ta-
men, nisi pater sit naturalis: quia tunc non patris, vt pote
minus cogniti, sed matris origo inspicitur, ex leg. Eius, quae
ff. ad municipi. & tradit Barbola de potest. Episcop. allegat. 4.
num. 15. Quare deficiente patris origine, materna spectan-
da est, vt bene Gonzalez ad reg. Cancell. gloss. 9. §. 1. num. 14.